

De jonge generatie heeft soms gewoon internet en heeft Facebook vrienden. Ook worden er in de grote steden volop Tiktok filmpjes gemaakt.

Maar hier in het dorp was dat nog niet zo en vooral in het Alblasserbos hadden ze nog niet eens internet. Dus moeten Carmen en Toby gewoon ouderwets wachten. Deze afspraak was dus niet met whatsapp gemaakt, maar nog ouderwets met een postduif die een briefje aan zijn poot heeft.

Daar klonk het fluitje van Toby bij de Witte molen. Daar zijn ze! Wat zijn ze blij om elkaar te zien! Nu hoeven ze alleen nog maar te wachten op Sven. Gelukkig hoeven ze niet stil te zijn, want er woont niemand meer in de Witte molen. Ze praten honderduit over hun avonturen. Vooral de keer dat ze bij Sven gelogeerd hadden. De kinderen uit de Speeltuin hadden gezegd dat ze in het Alblasserbos logeerden en de kinderen uit het Alblasserbos hadden gezegd dat ze in de speeltuin logeerden. Ze waren die dag zelfs naar Dordrecht geweest, naar de grote stad, verstopt in de rugzak van Sven. Wat was dat een leuk avontuur. Een hamburger eten bij de Mac en stiekem in autootjes rijden bij de Intertoys. Hier hadden ze allemaal heel goede herinneringen aan.

Sven is ook de laatste persoon waarop gewacht wordt. En met hem wordt ook direct de laatste en belangrijkste regel verbroken. Sven is namelijk een groot mens. Echt groot is hij niet want hij is nog maar twaalf. Maar zelfs nu is hij vijf keer zo groot als de andere kinderen. Hij is ook de enige waarmee ze geen afspraak konden maken. Hij moet wachten tot hij zeker weet dat zijn ouders slapen. De kinderen hebben elkaar drie jaar geleden in de zomervakantie ontmoet toen ze hutten aan het bouwen waren in het Alblasserbos. Om precies te zijn, hij was boven op hun hut gevallen terwijl zij erin zaten. Zij waren heel erg geschrokken maar Sven ook. Stel je voor: je loopt door het bos en valt op een hoopje takken. Klinkt er opeens gegil onder de takken vandaan.

Nu kunnen ze er wel allemaal om lachen. Eerst was het wel vreemd. Hij was zo groot en hij vond hen zo klein. Maar dat had ook zo zijn voordelen. Ze pasten bijvoorbeeld alle vier in zijn rugzak. De reizen die ze dan maakten, gingen veel sneller. Maar als hun ouders hier achter zouden komen, hadden ze wel een groot probleem.

Vandaag gaan ze een heel ander soort reis maken.

Bij de molen liggen een heleboel bootjes en een van die boten is van de buurman van Sven. Toen ze afgelopen winter een keer met de buurman zijn wezen varen, heeft hij gezien waar de buurman de sleutels verstoppt. Dus vannacht gaan ze stiekem een eindje varen. De afspraak is dat als Sven in de boot zit en de motor aan de praat heeft gekregen, hij drie keer met zijn zaklantaarn zal flitsen.

Voor Sven is dit ook spannend. Hij is gewoon op tijd naar bed gegaan, maar heeft al zijn kleren aangehouden.

Zodra hij zeker weet dat zijn ouders ook slapen, klimt hij via het balkon op het houthok. Dan springt hij op het gras en haalt heel stil zijn fiets uit het schuurtje. Hij hoeft onderweg niet uit te kijken, maar hij moet wel een stuk omfietsen om niet langs huizen van familie of vrienden te komen. Dan komt hij aan bij de steiger van de Witte molen.

De vier kinderen zitten in de nok van de Witte molen te kijken naar de steiger. Ze zien niets, want de maan zit achter de wolken. Het wachten duurt heel lang, maar eindelijk zien ze het licht van een zaklamp. Drie keer knippert de lamp. Ze weten niet hoe snel ze naar beneden moeten klimmen, zoveel zin hebben ze.

Net als ze de steiger op willen rennen horen ze opeens stemmen. Er schijnt licht op Sven die in de boot zit te wachten. "Politie! Jongeman, wat doe je midden in de nacht op deze boot?" Snel duiken de kinderen in het lange gras. Dit gaat fout! De politieagent stapt

in de boot van Sven en maakt een touw vast zodat zijn eigen boot niet weg kan drijven. De achterkant van de politieboot schuurt langs de graskant.

Toby kan het niet helpen, hij moet iets doen! Hij springt in de politieboot, geeft een ruk aan de gashendel naast het stuur en de boot vaart opeens heel hard weg. De andere boot wordt meege-sleurd en de politieagent, die in de boot staat, kan zijn evenwicht niet bewaren en valt achterover in het water.

Ver kan de boot niet varen, want de boot van Sven zit nog vast aan de steiger. Snel laat Toby de gashendel los zodat de boot stopt en hij springt bij Sven in de boot. De andere kinderen springen ook snel in de boot en nog voor de agent op de kant kan klimmen, hebben ze de touwen losgemaakt en varen ze snel weg.

Al varend wordt er druk overlegd. Terug varen kunnen ze niet, want dan moeten ze langs de agent. Maar het grootste probleem is dat de boot van de agent veel sneller is dan hun boot. Ze besluiten om eerst nog een stuk door te varen tot aan de Wipmolen en daar het riet in te varen en door de weilanden terug naar huis te gaan. Het eerste stuk gaan ze in de rugzak van Sven en daarna splitsen ze op. Sven durft zijn fiets niet terug te halen en gaat lopend naar huis. Al met al hebben ze maar een klein stukje gevaren maar wel een groot avontuur beleefd.